

Prolog

Den gamle mannen såg galen ut. Ögonen var stora som tefat och ansiktet illrött. Hon drog efter andan. Han var helt som förbytt. Det lilla rummet kändes ännu mindre nu. Hon flackade med blicken för att undvika hans stenhårda, iskalla ögon.

”Se mig i ögonen, ditt fega kräk”, fräste han. ”Det var du som skvallrade, eller hur?”

”Nej”, försökte hon svara, men rösten sprack. ”Det var inte jag.”

”Ljug inte för mig! Jag ser det på dig. Du är skyldig.”

Hon krympte ihop i stolen, kunde inte värja sig. Orkade inte. Försökte fokusera på den dammiga plastjulgranen som stod i hörnet.

”Sluta”, bad hon.

Hon ville fly, men han tillät det inte.

”Sluta? Jag har inte börjat ännu, och när jag är färdig med dig, unga dam, kommer du att önska att du hade berättat allt från början.”

Han slog knytnäven hårt i ekbordet framför henne. Hon ryckte till av smällen.

”Se på mig, sade jag.”

”Snälla, jag vet inte.” Hon försökte forma orden. Hon visste ju vad hon skulle säga, men fraserna studsade runt i huvudet och hon kunde inte fånga dem. Allt blev en enda röra.

”Trodde du att vi inte skulle märka något?”

Han lutade sig fram och hon kände hans andedräkt mot sin kind. Han luktade mintpastiller, tänkte hon förvånat. Det gick inte att fokusera. Hans ständiga utfall tillät det inte. Vad var det hon förväntades svara?

”Trodde du verkligen att du skulle komma undan? Erkänn att det var du.”

Hon gjorde ett sista försök att samla sig, men det gick inte och hon skakade på huvudet så att ansiktet doldes av det långa, lockiga hårsvallet.

Den gamle mannen rätade på sig och rättade till slipsknuten.

”Det här håller inte”, sade han i ett helt annat, mycket mjukare röstläge. ”Gumman, det tog mig bara ett par minuter att bryta ned ditt motstånd. Kom ihåg att kontrollera din röst och din andning. Du går upp i falsett direkt. Ta ett glas vatten så går vi igenom det här en gång till.”

Hon tog ett djupt andetag och tittade upp på honom. Nu log han varmt mot henne. Vilken skådespelare han var.

Hon vände sig om och tittade ut. Regnet smattrade mot glasrutan, och husen mitt emot syntes knappt i grådasket. Mörkret började lägga sig över Dublin och det var tre dagar kvar till nyår.

”Okej”, sade hon. ”Vi tar det från början.”

Kapitel 1

Med ett sista tryck på datorns tangentbord bekräftade Simon Stenhuvud sitt beslut. Nu fanns det ingen återvändo. Han hade gått igenom sitt beslut många gånger, vägt plus och minus, vänt och vridit på frågan till dess att han kände sig säker.

Ett stilla höstregn föll över gräsmattan och de evigt gröna buskarna utanför hans lägenhet. Tungta droppar letade sig mot marken via bladen på den stora rhododendronen med sina torra blomställningar. Eldtornets tegelröda bärklasar som täckte hela tegelmuren till vänster mot gränden var den enda varma färglickan i det grågröna diset utanför. Han tittade eftertänksamt ut genom de stängda glasdörrarna som ledde ut på altanen. Små vattendroppar samlades på de vita flagade spröjsarna och när de hade blivit tillräckligt stora rann de ned för de gamla ojämna enkelglasrutorna till nästa spröjs, där proceduren upprepades. Att titta på dessa små rännen och det randiga mönster de lämnade efter sig på de små glasrutorna var som att meditera.

Simon tyckte om regn rent generellt, det fick honom att känna frid inombords och det som andra kallade dåligt väder gillade han. Då behövde han inte hitta på någon ursäkt för att förklara varför han satt inne och läste en hel helg i stället för att hänga med kompisarna ut på stan.

I dammen längre ned i slutningen mot Hampstead Heath simmade några änder omkring till synes planlöst, ständigt på jakt efter föda. Idag kunde han inte se några människor på promenadstigen bakom. Allt runt omkring honom var lugnt och stilla. Stämningen i luften denna råa, lite kalla och fuktiga morgon var mycket passande. Den speglade hans inre sinnesstämning.

Beslutet hade inte tagits i någon form av affekt eller i brådska. Även om det gick emot alla gängse normer och värderingar kände Simon sig trygg i sitt val. Egentligen var det ett enkelt och logiskt beslut. Men dagens människor var verkligen inte logiska, de var irrationella och styrda av meningslösa ritualer och symboler som hindrade dem från att se det enkla och självklara. Han skakade på huvudet som så många gånger förr och undrade om det skulle komma en framtid när

alla människor tänkte rationellt, och var befriade från de stenåldersnormer som höll utvecklingen tillbaka.

Nåväl, det var en fråga Simon insåg att han inte kunde lösa, hur skarpt och ohämmat han än tänkte. Den var inte så viktig nu. Det viktiga var att ett huvud skulle komma att separeras från en förbrukad kropp. Nära en halv miljon kronor omräknat till svensk valuta hade han betalat i förskott för att få det utfört. Visserligen var det dyrt, men han hade råd och det skulle förändra allt. Bollen var i rullning. Simon log när han insåg vilken bra metafor det var, engelskt ordvitsig. Till och med Archie Green skulle ha varit nöjd med den.

Det var förresten en sak till han skulle göra. Han surfade snabbt in på apotekarsocietets hemsida och anmälde sig till en konferens om nya trender i den medicinska utvecklingen. Nu skulle han behöva ta en dag ledigt, men han hade många semesterdagar sparade.

Simon slog igen sin laptop och gick in i köket, det var hög tid att sticka hemifrån. Morgonen var nästan över, men det var inget problem. Engelsmännen brukade inte börja jobba ordentligt förrän framåt tio. Självtänkt var han morgonpiggt av gammal svensk vana.

Med tidningen under armen gled han snabbt ut genom dörren, spände upp sitt paraply och började gå nedför gatan med målmedvetna steg. Sitt stora beslut hade han redan arkiverat bak i hjärnan, processen var igångsatt och nu kurrade det i hans mage. Han bestämde sig ändå för att strunta i att stanna någonstans på vägen och äta frukost. Det var visserligen dumt, men det var bra att vara i tid en dag när man lämnade in en ledighetsansökan.

SAMTIDIGT PÅ EUROPEISKA LÄKEMEDELSVERKETS SÄTE, i ett modernt kontorskomplex på andra sidan London, slet Siobhan O'Malley, eller Vonnies som hon kallades, bort blicken från vyn utanför fönstret. Floden Themsen utövade en närmast oemotståndlig dragningskraft på henne. Vattnet hade glittrat till när morgonsolen hittat ett litet hål i det kompakta molntäcket, och hennes mörka tankar hade tillfälligt skingrats. Motvilligt vände hon sig mot bildskärmen, satte de

välmanikytrade fingrarna mot tangentbordet och tänkte att nu får det vara slut på dagdrömmandet.

Vonnie hade för en liten stund sedan kommit tillbaka till kontoret via plazan vid Columbus Courtyard. En timme tidigare hade hon som vanligt parkerat sin cykel i garaget under kontoret och sedan gått till gymmet som låg en minut bort, simmat sina vanliga fyrtio längder för att få igång hjärna och kropp innan jobbet. Hennes typiskt irländska, rödblonda lockiga hår var fortfarande fuktigt och intvingat i en hård knut i nacken. Vonnie hade behagliga anletsdrag snarare än vackra, och självklart hade hon också många fräknar. Men det var ögonen alla mindes efter att de hade träffat henne, de var grågröna, stora och tindrande.

Det stora föredrag som Vonnie hade jobbat med i flera veckor nu var i det närmaste klart. En riktigt bra presentation var det, om hon fick säga det själv. Det var något av det bästa hon hade presterat under sitt dryga halvdecennium på EMA, det europeiska läkemedelsverket. En pedagogisk redogörelse, mer i bilder än ord, som visade hur deras nya stora databas, EudraVigilance, kunde användas för att spåra hittills okända biverkningar i alla sorters mediciner. Föredraget skulle bli en av huvudattraktionerna på den stora konferensen om framtidens läkemedel, arrangerad av Kungliga Brittiska Apotekarsocieteten. Konferensen skulle hållas om en vecka i The Barbican, kulturcentret mitt i Londons finanskvarter. Det enda lilla smolket i glädjebägaren var att det inte var Vonnie själv som skulle få hålla presentationen. Hennes avdelningschef, en professor med tillräckligt högt anseende i läkemedelsvärlden, var den som skulle representera verket den dagen. Med lite tur skulle han i slutet av föredraget, eftersom han hade ett gott öga till Vonnie, ge henne någon form av erkännande för det hårda arbete hon hade lagt ned. Men det var bara en vag förhoppning. Som tack för sitt slit skulle hon i alla fall få delta på konferensen. Tänk om han skulle bli sjuk, drömde hon, och de tvingades be henne dra presentationen ...

Koncentrera dig, tänkte hon och fokuserade på bildskärmens text. Biverkningsmötet var inte långt borta och det var mycket att förbereda.

När det, långt senare, knackade på glasdörren till kontoret var hon nästan klar med agendan till mötet, och reagerade först när personen i dörren harklade sig högt.

”Åh, ursäkta Michaela, jag hörde dig inte.” Vonnie tittade upp mot den österrikiska kollegan som betraktade henne med illa dolt förakt. Michaela var senior administratör och ansvarig för biverkningsgruppens arbete.

”Jag har läst igenom ditt mötesprotokoll”, sade hon kort. ”Kan vi sätta oss och gå igenom det som du måste ändra?”

Det var inte en fråga och Vonnie nickade matt. Michaela var inte en person som småpratade med dem som befann sig under henne i hierarkin. Hon drog till sig Vonnies besöksstol, satte sig ned och började genomgången direkt. Protokollet i hennes hand var fullt med små röda anteckningar och Vonnie hukade sig ofrivilligt.

”Här på sidan tre har du skrivit ’biverkningar från’, det skall ju så klart vara ’biverkningar av’. Man kan ju undra vem det är som har engelska som modersmål, du eller jag?” frågade Michaela retoriskt och log, men enbart med munnen.

”Jag skall ändra det”, suckade Vonnie.

”På tre ställen i punktlistan har du glömt skiljetecken. Så kan det ju inte se ut. Vi är faktiskt en myndighet. Det är officiella dokument som vi producerar, och då skall de vara perfekta.”

”Bra att du såg det”, mumlade Vonnie. ”Vi behöver inte gå igenom allt. Jag kan ta protokollet och föra in ändringarna.”

”Jag vill nog ändå gå igenom allt, så jag är säker på att du har förstått vad du skall göra”, insisterade Michaela.

Vonnie nickade återigen och stålsatte sig inför förödmjukelsen. Hon hade aldrig mörkat med sin dyslexi. Vad hade Michaela egentligen att vinna på sin maktdemonstration? undrade hon och slöt sig i sitt skal.